

Un spectacol atât de dens, încă nu știu dacă aş putea introduce nu un ac, ci un gind în plus.

Dumitru SOLOMON

Elogiul pateticeii lucidităţii

Ceea ce mi se pare că izbuteste să sugereze interpretarea pe care Mircea Cornișteanu a dat-o acestei piese, atât de cehoviene, e universal închis în care trăiește fiecare din personajele ei. Toți sînt niște învinși; și singurul lucru care-i deosebește e că unii (Vanea, Sonia) știu asta, alții (Astrov, profesorul) se tem s-o recunoască, în vreme ce distinsă doamnă care traversează scena, citindu-și cu afectată indiferență cărțile, nici nu-și dă seama că succesul social ar putea închiide amenințarea unor prăbușiri. De aceea, am crezut că pot descoperi în Elena,

așa cum capătă contur în montarea lui Cornișteanu, mult mai mult decît ar lăsa să se întrevadă banala frumusețe a unei femei ce-și contemplă tristețea, în umbra dominatoare a soțului în fond, ea e deopotrivă întruparea a ceea ce ar putea deveni Sonia alături de Astrov, preocupat de pădure mai mult decît de oameni, și ceea ce fusese, cu siguranță, bătrîna doamnă al cărei tic — cititul — e, limpede, urmarea unei dorințe de a se refugia din fața îngrozitorului plictis.

O dramă a înstrăinării, în care oamenii pătrund, venind din afară, deslușindu-se treptat prin voalurile lungi, a căror transparență, nu îngăduie să se vadă mai bine dincolo de această temniță a visurilor sărace: umbrele care se întrevăd prin voaluri spun enorm despre pustiul ce poate cuprinde o lume a oamenilor ce renunță la vis.

De aceea Vanea și Sonia sînt mai vii decît toți ceilalți; pentru că mai au putere să-și strige înfrîngerea, pentru că nu s-au deprins cu ea și nu o confundă cu liniștea și confortul sufletesc. E viu, aflăm de la Cehov prin talmăcirea lui Cornișteanu, doar ceea ce se împotrivesc confortului. Un elogiu al pateticeii lucidității.

Dan GRIGORESCU

Unchiul Vanea cel adevărat

S-a scris mult despre spectacolul montat de Mircea Cornișteanu la Teatrul Național din Craiova cu piesa lui Cehov, *Unchiul Vanea*, s-a scris bine, și reprezentarea merită tot entuziasmul oamenilor de teatru care au descoperit o transpunere pe cît de fidelă lumii cehoviene, pe atît de originală. Dar există o cheie a acestei reușite demnă de o atenție specială, și cheia nu este alta decît însuși unchiul Vanea — actorul, rămas oarecum în umbră, purtîndu-și cu modestie succesul care se cerea consemnat într-un spațiu aparte. Și nu întîmplător, pentru că pînă la acest rol, lui Valer Dellakeza nu i-a circulat numele printre actorii de primă linie ai scenei noastre. Este poate și urmarea îndelungatei activități a regizorului Mircea Cornișteanu la Naționalul craiovean care i-a permis să descopere, să formeze, să speculeze disponibilități și talente actricești, înlesnindu-le evoluții și recitaluri capabile să impună prezențe, la un moment dat surprinzătoare. Iată că Valer Dellakeza apare în lumina reflectoarelor după un prelungit stagiou între acei actori serioși din al căror efort colectiv se naște spectacolul, ei

Vanea (Valer Dellakeza) și Maria Voinișkaia (Viorica Popescu-Mihail): doi dintre eroii unei drame a însingurării